

Midsommervisen – vi elsker vort land

Tekst: Holger Drachmann, 1885

Melodi: Shu-bi-dua, 1980

Vi elsker vort land,
når den signede jul
tænder stjernen i træet med glans i hvert øje,
når om våren hver fugl
over mark under strand
lader stemmen til hilsende triller sig bøje:
vi synger din lov over vej, over gade,
vi kranser dit navn, når vor høst er i lade,
men den skønneste krans
bli'r dog din, sankte Hans,
den er bunden af sommerens hjerter så varme, så glade,
- men den skønneste krans
bli'r dog din, sankte Hans,
den er bunden af sommerens hjerter så varme, så glade.

Vi elsker vort land,
men ved midsommer mest,
når hver sky over marken velsignelsen sender,
når af blomster er flest,
og når kvæget i spand
giver rigeligst gave til flittige hænder;
når ikke vi pløjer og harver og tromler,
når koen sin middag i kløveren gumler:
da går ungdom til dans
på dit bud sankte Hans!
ret som føllet og lammet, der frit over engen sig tumler,
- da går ungdom til dans
på dit bud sankte Hans!
ret som føllet og lammet, der frit over engen sig tumler.

Vi elsker vort land,
og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende beredte os kende,
men mod ufredens ånd
over mark, under strand
vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde:
hver by har sin heks, og hvert sogn sine trolde,
dem vil vi fra livet med glædesblus holde,
vi vil fred her til lands,
sankte Hans, sankte Hans!
den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r tvivlende kolde,
- vi vil fred her til lands,
sankte Hans, sankte Hans!
den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r tvivlende kolde